

Arrest

nr. 137 631 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie
een Administratieve Vereenvoudiging.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 28 januari 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de 19 januari 2015 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (onder de bijlage 26 quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015 om 13.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 1 januari 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend.

Verzoeker ontsnapte vervolgens uit het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel.

Verzoeker werd gevat en diende op 5 januari 2015 een asielaanvraag in.

Op 8 januari 2015 door de Belgische autoriteiten aan de Hongaarse autoriteiten een terugnameverzoek gericht.

Op 12 januari 2015 stemden de Hongaarse autoriteiten in met het terugnameverzoek.

Op 19 januari 2015 nam de staatssecretaris voor voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), waarvan verzoeker kennis werd gegeven op 20 januari 2015. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid rationae temporis op.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat de bestreden beslissing in casu tevens een bevel om het grondgebied te verlaten bevat en dat dit bestreden bevel een verwijderingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoeker reeds op 1 januari 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd betekend. De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd is derhalve een tweede verwijderingsmaatregel. Verzoeker beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Uit de stukken van het administratief dossier en de door verzoeker neergelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 20 januari 2015. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 21 januari 2015 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 28 januari 2015 per faxbericht aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgemaakt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering laattijdig voorkwam. Verzoeker werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent het al dan niet laattijdigheid zijn van zijn beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Aan verzoekers raadsman werd de mogelijkheid gegeven om te repliceren inzake de opgeworpen onontvankelijkheid wegens laattijdigheid, desgevallend omtrent een voorhanden zijnde overmacht.

2.3. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker de betekenis van het begrip *verwijderingsmaatregel*, in vraag. Verzoeker voert aan dat het begrip “*verwijdering*” staat voor “*de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting, d.w.z. de fysieke verwijdering uit de lidstaat*”. De Raad stelt daarbij echter vast dat de fysieke verwijdering van het grondgebied een materieel feit is waar als dusdanig geen beroep tegen kan worden ingediend. Het administratief beroep heeft noodzakelijk betrekking op de administratieve beslissing tot die verwijdering; aldus dient een verwijderingsmaatregel te worden onderscheiden van de fysieke handeling van de verwijdering. Zoals hoger reeds werd uiteengezet moet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk worden beschouwd als zulk een verwijderingsmaatregel.

Waar verzoeker ter zitting wijst op de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, kan hier nergens uit worden opgemaakt dat aan het begrip verwijderingsmaatregel een andere betekenis moet worden toegekend (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 53-3445/001, p. 8-9). Meer nog, de memorie van toelichting vermeldt met betrekking tot de termijn van vijf dagen: “*Een kortere termijn kan als een redelijke termijn beschouwd worden, aangezien de vreemdeling al eerder het nodige heeft kunnen doen om zijn rechtsbescherming te organiseren en derhalve kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden.*” (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 53-3445/001, 9)(eigen onderlijning).

De Raad stelt vast dat verzoeker reeds op 1 januari 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd betekend.

De Raad acht de tekst van artikel 39/57, §1, laatste lid duidelijk. De beroepstermijn van vijf dagen bij een tweede verwijderingsmaatregel betreft een primaire ontvankelijkheidsvoorwaarde die geen nadere interpretatie vergt.

2.4. Verzoekers raadsman voert ter terechtzitting aan dat hij over een daadwerkelijk en effectief rechtsmiddel dient te beschikken, maar brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat verzoeker in de onmogelijkheid was om binnen de wettelijke termijn van vijf dagen de nodige stappen te ondernemen teneinde zijn rechtsbescherming te organiseren.

De Raad stelt vast dat verzoeker reeds op 1 januari 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd betekend. Verzoeker vocht dit bevel niet aan. Verzoeker koos ervoor om te ontsnappen uit het gesloten centrum. Vanaf dat ogenblik moest verzoeker, voor zover hij dat niet reeds was, ten volle bewust zijn van het feit dat hij het land diende te verlaten en de mogelijkheid had om tegen die beslissing een beroep in te dienen. Hij kan geacht worden te weten wat hij te verwachten had wanneer hij opnieuw zou worden gevat.

Dat verzoeker niet over een daadwerkelijk en effectief rechtsmiddel beschikte, kan niet worden aangenomen.

De elementen die de raadsman aan de Raad voorlegt, maken niet aannemelijk dat verzoeker zodanig met obstakels en hindernissen werd geconfronteerd dat hij geen toegang had tot rechtsbijstand en bijgevolg niet bij machte zou zijn geweest om diligent en binnen de duidelijke en bij wet voorgeschreven termijn op nuttige wijze een verzoekschrift in te dienen. Overmacht wordt niet aangetoond.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

Mevr. C. DIGNEF,

rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

C. DIGNEF